

РЕШЕНИЕ

№ 15840

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА

при участието на секретаря НАТАША П. МЕРЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА Гражданско дело
№ 20221110155394 по описа за 2022 година

Предявен е конститутивен иск от В. П. Н. срещу „СОФ Кънект“ АД с правно основание чл. 357 ал.1, вр. чл. 188, ал.1, т. 1 КТ за отмяна като незаконосъобразна Заповед № ДП-11/16.09.2022г. на Главния директор „Човешки ресурси“ на „СОФ Кънект“ АД за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“.

Ищецът В. П. Н. твърди, че е в трудово правоотношение с ответника въз основан на безсрочен трудов договор № 110/15.04.1991г., изменен с Допълнително споразумение № 195/12.12.2021г. Поддържа, че през целия период на договора е изпълнявал трудовите си задължения стриктно, спазвайки договора, длъжностната характеристика и КТ, като не е имал предходни нарушения на трудовата дисциплина въпреки дългогодишния си стаж. Твърди, че от страна на работодателя му е връчена покана, с която са му поискани обяснения във връзка с образувано дисциплинарно производство за нарушение изразяващо се в небезопасяване при паркиране на автобус ТАМ с инв. № 385 по начин, който да пречатства тръгването му самостоятелно, а именно чрез задействане на паркинг спирачката, като лоста бъде изтеглен нагоре. В поканата е отразено твърдението на работодателя, че вследствие неизпълнение на задълженията на работника, автобусът е тръгнал на собствен ход и се е блъснал в насрещно паркиран товарен камион „Мерцедес“ с рег. № СА 9810 ВМ, от което за дружеството са произтекли вреди, изразяващи се в във възстановяване на причинените материални щети по автобуса. Оспорва горепосочената заповед за налагане на дисциплинарно наказание като незаконосъобразна, при твърдения, че същата е издадена повече от три месеца от извършване на твърдяното нарушение, респективно е нарушена нормата на чл.194, ал.1 КТ. Поддържа, че в предоставените обяснения е

посочил, че: автобусът е с преправена ръчна спирачка от друго МПС, като същата се задейства надолу, а не нагоре, както е при останалите автобуси и съобразно Инструкцията, на която се е позовал работодателят; електрическата спирачка е била активирана и е функционирала при оставянето на автобуса за извършване на ремонтните дейности; че автобусът е престоял в сервиза около 3 часа, съответно достъп до него са имали и други лица и едва след завършване на ремонта е тръгнал на собствен ход. Ищецът счита, че не е спазен процесуалният ред за издаване на заповедта, тъй като не са събрани достатъчно доказателства и не е извършена проверка по отношение на твърдяното нарушение. Излага съображения, че визираните с процесната Заповед нарушения не са доказани, а дадените от ищеца обяснения не са обсъдени от работодателя.

Ответникът „СОФ Кънект“ АД е депозирал отговор в законоустановения срок по чл.131 ГПК, с който оспорва основателността на иска. Не оспорва факта, че между страните съществува твърдяното в исковата молба трудово правоотношение. Поддържа, че процесната заповед е издадена в преклузивния срок по чл.194, ал.1 КТ, че същата е законосъобразна и съдържа всички изискуеми от закона реквизити. Твърди, че дисциплинарното наказание е наложено за това, че през месец юни 2022 г., В. П. Н. след спиране на автобус ТАМ с инв. № 385, не е задействал паркинг спирачката като изтегли лоста нагоре, с което последният е допуснал нарушение на трудовата дисциплина смисъла на КТ. Твърди, че във връзка със случая е съставен доклад от Директора на Дирекция „Транспорт и ГСМ“ и са поискани писмени обяснения от ищеца. Счита, че при определяне на наказанието е съобразена тежестта на извършеното дисциплинарно нарушение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира от фактическа и правна страна следното:

Основателността на предявения иск се обуславя от установяване съществуването в обективната действителност на следните материални предпоставки, а именно наличие на твърдяното основание за налагане на дисциплинарно наказание, съответно че правото на налагане на дисциплинарно наказание е надлежно упражнено, т.е. че са извършени конкретните нарушения на трудовата дисциплина, на които се основава Заповед № ДП11/16.09.2022г. включително наличието на посочените в нея трудови задължения на ищеца и неизпълнението на същите, както и посикването на обяснения от ищеца, съответно, че заповедта е издадена от компетентен орган, в писмена форма и в установените от закона преклузивни срокове, за които ответникът носи тежестта на доказване.

С оглед процесуалното поведение на страните на основание чл. 146, ал.1, т.4 ГПК съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че

между страните съществува трудово правоотношение, по силата на което ищецът заема длъжността „шофьор автобус“, както и че със Заповед № ДП-11/16.09.2022г. на последния е наложено дисциплинарно наказание. Нещо повече, това се установява и от представените по делото писмени доказателства: Трудов договор от 10.04.1991 г., ведно с Допълнително споразумение №195/15.12.2021 г. към него, Длъжностна характеристика за длъжността „Шофьор автобус/преносвач багажи/Шофьор, автобус по НКПД“ и Заповед № ДП-11/16.09.2022г. на ответника.

Налагането на дисциплинарно наказание е законосъобразно тогава, когато при неговото извършване е налице допуснато от страна на работника нарушение на трудовата дисциплина и е спазена законно регламентираната процедура. Работодателя следва да установи, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена при спазване изискванията на чл. 193, ал. 1 КТ, че наказанието е наложено в сроковете по чл. 194 от КТ и в съответствие с чл. 195 от КТ, и че работникът е извършил посочените нарушения на трудовите му задължения, за които му е наложено дисциплинарното наказание /Решение № 544/2009 г. на ВКС, IV г. о/. Процедурата по налагане на дисциплинарни наказания е уредена с оглед на това да не се накърнява неоправдано конституционно закрепеното право на труд на работниците и служителите и да не се допуска произволно налагане на дисциплинарни наказания от работодателя.

Дисциплинарната отговорност, ангажирана на ищеца с процесната Заповед № ДП-11/16.09.2022г. на ответника, с която му е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ е за това, че на 12.06.2022 г. около 13:50 часа работникът е паркирал управлявания от него пътнически перонен автобул марка „ТАМ“, с инв. №385, пред клетка № 9 на Автосервиза на работодателя за извършване на ремонт на покрива на превозното средство, като е задействал само електрическата, но не и ръчната спирачка на автобуса, неизтегляйки лоста нагоре, след което е напуснал територията на автосервиза. В резултат на действията му около 16:44 часа на същата дата автобусът, паркиран на терен с наклон, внезапно тръгва на собствен ход от мястото, на което е паркиран, без да има хора в и около него, и се блъска странично в насрещно паркиран товарен камион марка „Мерцедес“, рег. № СА 9810 ВМ, при което за МПС с инв. № 385 са произлезли материални щети – счупено ъглово стъкло.

В заповедта е посочено, че извършеното представлява нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.186 КТ, а именно на нормите на чл. 125 и 126, ал.1, т.4,5,8 и 10 КТ – работникът е проявил небрежност и не е осъществил пълно и качествено задължението си да обезопаси при паркиране превозното средство по начин, който не позволява то да тръгне самостоятелно – чрез задействане на ръчната паркинг спирачка посредством изтегляне лоста нагоре, което представлява от своя

страна и нарушение на правилото на чл. 96 ЗДвП, както и на Инструкцията за безопасност № 001-2022, приета в Дирекция „Транспорт и ГСМ“. Предвид това и при съобразяване критериите по чл. 190, ал.1, т.2 КТ, ответникът е приел, че извършеното представлява основание за налагане на процесното дисциплинарно наказание.

Спорно по делото е осъществяването на нарушението на трудовата дисциплина от страна на служителя, както и спазването на императивно разписаните в КТ правила за законосъобразно налагане на дисциплинарно наказание.

Съгласно чл. 195, ал. 1 КТ дисциплинарно наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която следва да се посочат нарушителят, нарушението – кога е извършено и в какво се изразява, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. За наличието на изискуемите от закона реквизити на заповедта, съдът следи служебно. Съгласно константната и задължителна практика на ВКС по чл. 290 ГПК /Решение № 849/12.02.2011г. на IV г.о., Решение № 266/26.09.2011г. по гр. д. № 311/2011г. на III г.о., Решение № 432/07.11.2011г. по гр.д. № 65/2011г. на IV г.о. и др./ е прието, че мотивирането на заповедта е изпълнено при наличие на данни за еднократност на наказанието, спазване на сроковете по чл. 194 КТ и осигуряване на възможност на работника или служителя да се защити ефективно чрез индивидуализиране на нарушението по начин, който не буди съмнение относно съществените му белези от обективна и субективна страна.

В настоящия случай, съдът намира, че заповедта за уволнение е в достатъчна степен мотивирана от обективна и субективна страна – посочен е нарушителят, описани са видът на нарушението и в какво конкретно се изразява, както и моментът, в който е извършено.

Изпълнено е и изискването, уредено в чл. 193, ал.1 КТ, според което преди налагането на дисциплинарно наказание работодателят следва да изслуша или да приеме писмените обяснения на работника във връзка с твърдяното дисциплинарно нарушение. Видно от представеното по делото и неоспорено изявление на ищеца с вх. № 300-0926/01.09.2022г., адресирано до ответното дружество, ищецът се възползвал от предоставената му възможност да депозира писмено становище по вменените му нарушения на трудовата дисциплина, като е заявил, че на процесната дата - 12.06.2022г. е управлявал автобус "ТАМ" с № 385, и че при паркиране на същия в сервиз за отстраняване на констатирана повреда, използвал единствено електрическата спирачка. Допълва, че ръчната спирачка е преправяна от друг вид МПС, както и че се задейства напред, а не назад, както при останалите автобуси и товарни автомобили. Не знае как паркираният автобус е тръгнал сам и дали друг освен него се е качвал в превозното средство.

Нормата на чл. 194, ал.1 КТ предвижда ограничение в темпорален аспект по

отношение на периода, в който работодателят може да упражни правото си да наложи дисциплинарно наказание. Уредени са 2 преклузивни срока, а именно 2 месеца от открИ.е на нарушението и не по-късно от 1 година от извършването му, като същите се намират в следното съотношение: ако е изтекъл двумесечният срок от открИ.е на нарушението, то не може да се приложи едногодишният срок; ако е изтекъл едногодишният срок от извършването, то той поглъща двумесечния срок от открИ.е на нарушението. "ОткрИ.е на нарушението", по смисъла на [чл. 194, ал. 1 от КТ](#), означава узнаване от субекта на дисциплинарната власт за нарушението на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци - субектът на нарушението, времето и мястото на извършването му, съществените индивидуализиращи признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение. Именно в рамките на двумесечния срок от открИ.ето на нарушението, т.е. от установяване на посочените съществени елементи от конкретния негов фактически състав, работодателят следва да извърши, ако прецени за необходимо, съответните необходими допълнителни проверки за пълното изясняване на случая. Той е длъжен и да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения, за да прецени дали да наложи дисциплинарно наказание и да определи вида му. Не е необходимо работодателят да бъде известяван официално за нарушението, нито да му бъдат предоставяни документи за причината за извършването му – така Решение № 203 от 24.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6889/2014 г., IV г. о. След изтичане на двумесечния срок по чл.194, ал.1 КТ субективното потестативно право на работодателя да наложи дисциплинарно наказание, ако не е упражнено, се преклудира. /така Решение № 256 от 18.05.2012г. на ВКС по гр.д. № 1036/2011г., IV г.о.

От приложения към отговора на исковата молба доклад с вх. № 300-0789/21.07.2022г. от директора на Дирекция Транспорт и ГСМ, адресиран до Главния оперативен директор и Главния директор на Дирекция ЧРАСД при ответника „СОФ Кънект” АД се установява, че именно към посочената дата субектът на дисциплинарна власт е имал знание за случилото се на 12.06.2022г., тъй като е уведомен за извършителя на нарушението с индивидуализиращите го белези – три имена, длъжност, заемана при работодателя, както и е налице описание от обективна страна на установеното нарушение на трудовата дисциплина. В посоченото писмено доказателство е направено препращане към доклад – Особен случай вх.№ 100-5123/14.06.2022г., изготвен от В. Генов на 12.06.2022г., с който се констатира настъпилото събитие – ПТП между автобус марка „ТАМ” с инв. № 385 и камион марка „Мерцедес” с рег. № СА9810ВМ, като към същият е приложен снимков материал на увреденото МПС. Същевременно с процесния доклад от 21.07.2022г. е отправено предложение за предприемане на действия по ангажиране на дисциплинарната отговорност на виновния служител – В. П. Н.. Оспорената заповед за налагане на

дисциплинарно наказание от 16.09.2022г. е връчена при отказ на служителя на същата дата /16.09.2022г./, като е подписана от присъствалите свидетели Васил Андонов, Ръководител „Автотранспорт” и Василена Ганчева, ст. юрисконсулт, от който момент по аргумент от нормата на [чл. 195, ал. 3 КТ](#) наказанието се счита за наложено, с оглед на което следва да се приеме, че преклузивните срокове, предвидени в нормата на [чл. 194, ал. 1 КТ](#), са спазени, съответно възражението на ищеца в противна насока се явява неоснователно.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че дисциплинарното наказание било наложено при спазване установената в чл. 193 КТ процедура след изискани във връзка с констатираните нарушения обяснения, като фактът, че не кредитирани от наказващия орган не представлява нарушение на процедурата.

В тежест на носителя на дисциплинарната власт е да установи, че описаното в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание деяние било извършено от наказания служител, и че същото представлява виновно неизпълнение на трудовите задължения, установени с нормативен акт, трудовия договор или законно разпореждане на работодателя.

По делото е представена длъжностна характеристика за длъжността, заемана от ищеца – шофьор автобус/преносвач багажи от съдържанието на която се установява, че по трудовото правоотношение с ответника са му вменени задължения да отговаря за техническото състояние, експлоатация и съхранение на повереното му имущество. В допълнение е посочено, че служителят носи дисциплинарна отговорност при нарушаване на технологичната и трудова дисциплина, в т.ч. при извършени нарушения по КТ, ВПРЗ, ПВТР, ЗЗБУТ и Етичния кодекс при ответното дружество.

От представено по делото и неоспорено от страните писмено доказателство – Инструкция за безопасност № 001-2022, изготвена към Дирекция „Транспорт и ГСМ” – отдел „Автотранспорт” се установява, че работодателят е регламентирал нарочни правила, които следва да бъдат спазвани от служителите в случай на позициониране на перонен автобус на самолетна стоянка, парко място или буферна зона. От вътрешния акт на работодателя се извежда, че след извършване на съответните маневри и спиране на автобуса, водачът на превозното средство е длъжен да изключи предавателната кутия, както и да задейства паркинг спирачката, като изтегли лоста нагоре или постави същия в положение включено. Следва да се посочи, че ищецът е бил запознат с процесната инструкция и въведените с нея изисквания към шофьорите на перонен автобус към дата 21.02.2022г., т.е. преди датата на процесното събитие, във връзка с което е ангажирана дисциплинарната му отговорност. Горното съдът намира, че следва да се приеме за установено въз основа на приложен списък, видно от който ищецът Н. собственоръчно е изписал имената си и е положил подпис, обстоятелство, което не е

било оспорено в настоящия процес. В подкрепа на горното са и показанията на разпитания по делото свидетел Андонов. При разпита си свидетелят посочва, че негово задължение е да извършва тримесечни инструктажи за безопасност на работа, за което служителите при ответника полагат подпис в инструктажна книга. В допълнение посочва, че се провеждат включително ежедневни инструктажи, преди започване на смяна, от ръководител сектор или шофьор автобус – старши. Излага, че е запознат с инцидента от 12.06.2022г., по отношение на който е спазена процедурата, като е извършено заснемане на автобуса и е взета проба за алкохол на водача. Разяснява, че този модел автобуси разполага с три вида спирачки – ръчна пневматична, електрическа и крачна. Знае, че в конкретния случай е била задействана електрическата, а не ръчната спирачка, която се използва при позициониране на превозното средство в състояние на покой. Свидателят посочва, че е имало несъответствие в ръчната спирачка на автобуса управляван от ищеца, тъй като бил несерийно производство. Излага, че за него не е имало резервни части, поради което бил монтиран друг въздушен кран, който впоследствие бил заменен с оригинален. Свидетелства, че инструкцията е създадена вследствие на подобен инцидент, като в снимковия материал към нея е представен оригиналният кран и фабричната ръчна спирачка. Заявява, че всички шофьори били запознати, че спирачката на процесния автобус се активира в различна позиция от оригиналната такава. Съдът кредитира показанията на свидетеля на основание чл.175 ГПК доколкото същите са логични, последователни, кореспондиращи с останалия събран доказателствен материал. От показанията на посочения свидетел се извежда, че увреденото МПС автобус ТАМ с инв. № 385 е било с монтирана ръчна спирачка, която се е задействала в различна посока от оригиналната за този модел автобуси, обстоятелство което се поддържа включително в исковата молба. Същевременно последното не изключва задължението на водача да спазва въведените от работодателя правила за безопасност при спиране/паркиране на повереното му МПС. По делото се установява еднозначно, че ищецът е бил запознат с процедурата, предвиждаща задължение при спиране на автобуса, да се задейства паркинг спирачката, с което да се предотврати евентуалното потегляне на превозното средство, респективно неоснователно се явява възражението, че спирачката се е активирала по различен от описания в инструкцията на работодателя ред, съответно не са налице и основания за освобождаването му от отговорност, доколкото водачът е знаел за тази особеност на процесното МПС. Последното намира потвърждение и в показанията на свидетеля Константинов, който посочва, че е управлявал процесния автобус и знае, че ръчната спирачка се активира на обратно. При разпита си свидетелят заявява, че при по – дълъг престой е задължително използването на ръчната спирачка, а не електрическата, която намира приложение при оставяне на автобуса на контакт.

В допълнение към горното по делото е прието и заключение по изготвена съдебно-автотехническа експертиза, което преценено по реда на чл.202 ГПК съдът

кредитира като обективно и обосновано. От изводите на вещото лице се установява, че при паркиране на превозното средство, съобразно препоръките на производителя, следва да се изключи двигателя и да се задейства ръчната механична спирачка, с което се препятства възможността за самоволно потегляне.

Ето защо съдът приема, че независимо от обстоятелството, че спирачната система на ръчната механична спирачка на увреденото МПС се задейства в различна посока, това не освобождава ищеца от задължението му при продължителен престой да задейства именно нея, а не електрическата такава. Следва да се посочи, че в депозираните по реда на чл. 193, ал. 1 КТ писмени обяснения ищецът не само не е отрекъл допуснатото от него неизпълнение на вменените му задължения с Инструкцията на работодателя, а е заявил, че е използвал единствено електрическата спирачка, поради неизправността на ръчната такава, за което доказателства не са събрани. Последното съставлява по правната си същност признание на неизгодно за страната обстоятелство, съответно е с висока доказателствена стойност, като същевременно преценено по реда на чл. 175 ГПК - с оглед на останалите данни по делото, намира опора в същите.

С оглед анализа на доказателствена съвкупност, съдът намира, че по делото се установява пълно и главно съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК осъществяването от страна на ищеца на описаното в оспорената заповед поведение. Същевременно доколкото това поведение е в разрез с вмененото на служителите, заемащи длъжността "шофьор на автобус", задължение да обезопасят при паркиране превозното средство по начин, който не позволява то да тръгне самостоятелно, допуснатата от ищеца небрежност по отношение съхранението на повереното му имущество обосновано е квалифицирано от работодателя като нарушение на трудовата дисциплина. Доколкото в случая така установеното нарушение е санкционирано с най - лекото предвидено в нормата на чл. 188 КТ наказание, необосновано се явява бланкетното възражение на ищеца за неспазване на разпоредбите на чл. 189 КТ в частта относно тежестта на наложеното наказание.

По горните мотиви съдът намира оспорваната Заповед № ДП-11/16.09.2022г. на Главния директор „Човешки ресурси“ на „СОФ Кънект“ АД, с която на ищеца е наложено наказание „забележка“, за законосъобразна, а искът по [чл. 357 КТ](#), като неоснователен, следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ответникът. Последният претендира разноски за депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да бъде присъдена сумата от общо 450 лева, от които 350 лева за депозит за СТЕ и 100 лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

С аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК разноските за държавна такса остават за сметка на съда.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **В. П. Н.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „Сухата река”, ул. „Река Велека”, блок 18, вх.А, ап.28 срещу **„СОФ Кънект“ АД**, ЕИК 206155179, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”Христофор Колумб” № 1 иск по чл. 357 КТ, вр. чл. 188, ал.1, т. 1 КТ за признаване за незаконосъобразно и отмяна на наложеното със Заповед № ДП-11/16.09.2022г. на „СОФ Кънект“ АД дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.3 ГПК **В. П. Н.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „Сухата река”, ул. „Река Велека”, блок 18, вх.А, ап.28 **ДА ЗАПЛАТИ** на **„СОФ Кънект“ АД**, ЕИК 206155179, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”Христофор Колумб” №1, сумата **450 лева**, представляваща сторени разноси в производството по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____